

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **I. K.**, bývajúceho vo Z., proti žalovaným **1/ V. A.**, bývajúcemu v H., **2/ E. A.**, bývajúcej tamtiež, **o zaplatenie 5 142,40 EUR (154 920,-- Sk)**, vedenej na Okresnom súde Rimavská Sobota pod sp.zn. 6 C 210/1998, o dovolaní žalovaných proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 13. februára 2008 sp.zn. 15 Co 8/2008, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovaných **o d m i e t a .**

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Rimavská Sobota rozsudkom z 25. septembra 2007 č.k. 6 C 210/1998-486 uložil žalovaným povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 51 640,-- Sk so 17,6 % úrokmi z omeškania od 12.10.1998 do zaplatenia, všetko v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Návrh žalobcu vo zvyšnej časti nad priznanú sumu zamietol. O trovách konania medzi účastníkmi rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na ich náhradu. Žalobcu zaviazal zaplatiť Slovenskej republike na účet Okresného súdu v Rimavskej Sobote 42 772,-- Sk v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalovaní zanedbali svoju všeobecnú preventívnu povinnosť vyplývajúcu z ustanovenia § 415 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ) spočívajúcu v dozore nad hospodárskym zvierat'om. Keďže medzi týmto porušením právnej povinnosti a škodou spôsobenou žalobcovi existuje príčinná súvislosť, dospel k záveru, že je daná zodpovednosť žalovaných za škodu. Príčinou vzniku škody však bola podľa záverov znaleckého posudku aj nesprávna technika jazdy žalobcu. Mieru spoluzavinenia žalobcu stanovil v pomere dvoch

tretín. Žalovaných preto zaviazal na zaplatenie škody v rozsahu jednej tretiny, čo zodpovedá sume 51 640,-- Sk a vo zvyšku žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 13. februára 2008 sp.zn. 15 Co 8/2008 na odvolanie žalovaných rozsudok okresného súdu v napadnutej časti o povinnosti žalovaných 1/, 2/ spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 51 640,-- Sk s príslušenstvom, o trovách prvostupňového konania a o povinnosti žalobcu nahradiť trovy štátu potvrdil a žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že okresný súd dospel z výsledkov vykonaného dokazovania k správnym skutkovým zisteniam a vyvodil z nich aj správne právne závery. Rozsudok okresného súdu preto považoval v odvolaní napadnutej časti za vecne správny.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podali včas dovolanie žalovaní. Navrhli rozsudok krajského súdu a tiež okresného súdu zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. K prípustnosti dovolania uviedli, že v konaní došlo k vade uvedenej v § 237 písm.a/ O.s.p., ktorú však bližšie nezdôvodnili. Tvrdili, že súdy nižších stupňov dospeli k nesprávnemu záveru o ich zodpovednosti za škodu, keď v rozpore s výsledkami vykonaného dokazovania vychádzali zo zistenia, že zanedbali dozor nad chovaným zvierat'om. Namietali, že zo žiadnych dôkazov vykonaných v základnom konaní nemožno jednoznačne ustáliť prítomnosť ich hospodárskeho zvierat'a na ceste v čase dopravnej nehody. Skutkové závery v tomto smere súdmi urobené sú v rozpore s obsahom spisu. Rozhodnutie odvolacieho súdu preto spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci a celé konanie je tiež postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Žalobca sa k dovolaniu žalovaných písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podali účastníci konania, skúmal predovšetkým jeho prípustnosť. Dospel pritom k záveru, že dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V preskúmvanej veci žalovaní napadli dovolaním rozsudok odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa (§ 219 O.s.p.).

Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 238 ods. 2 a ods. 3 O.s.p.

Rozhodnutiu odvolacieho súdu nepredchádzalo rozhodnutie dovolacieho súdu obsahujúce právny názor v tejto veci. Preto dovolanie podľa § 238 ods. 2 O.s.p. neprichádza do úvahy. Nejedná sa ani o rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu. Dovolanie nie je preto prípustné ani podľa § 238 ods. 3 O.s.p.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní, postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v ustanovení § 237 O.s.p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa komplexne zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm.a/ až g/ O.s.p. (t.j., či v prejednávanej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania nesprávne obsadeným súdom).

Dovolací súd nezistil, že by konanie pred odvolacím súdom trpelo niektorou z nich. Dovolanie v tejto veci preto ani podľa § 237 O.s.p. prípustné nie je.

Tvrdenie dovolateľov spočívajúce v tom, že konanie pred odvolacím súdom je postihnuté vadou uvedenou v § 237 písm.a/ O.s.p., podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, nie je ničím podložené. Žalovaní ho ani bližšie nezdôvodnili. V posudzovanej veci išlo o spor o náhradu škody, ktorý nepochybne vyplýva z občianskoprávnych vzťahov, o ktorom podľa zákona nerozhoduje iný orgán. Prejednať a rozhodnúť takýto spor patrí do právomoci súdu (§ 7 ods. 1 O.s.p.). Žalovaní preto neopodstatnene namietali, že sa rozhodlo o veci, ktorá nepatrí do právomoci súdu.

Pokiaľ dovolatelia namietali, že odvolací súd nesprávne právne vec posúdil, treba uviesť, že uvedená námietka nespôsobuje existenciu vady v zmysle § 237 O.s.p. Námietka účastníka konania, ktorou vytýka súdu existenciu omylu pri aplikácii práva, treba považovať za dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p., ktorý však sám osebe prípustnosť dovolania nezakladá. Skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, môže byť len odôvodnením dovolania za predpokladu, ak je toto prípustné, nie však dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p.

So zreteľom na vyššie uvedené možno uzavrieť, že dovolanie žalovaných smerovalo proti takému rozsudku odvolacieho súdu, proti ktorému prípustné nie je (§ 238 ods. 2 a 3 O.s.p.) a keďže neboli zistené ani dôvody prípustnosti uvedené v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky ich dovolanie ako neprípustné odmietol (§ 218 ods. 1 písm.c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p.) bez toho, aby mohla byť preskúmaná vecná správnosť rozhodnutia krajského súdu v dovolaním napadnutej časti.

O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm.c/ O.s.p. (s použitím analógie) v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., keď neboli dané dôvody pre použitie odseku 2 tohto ustanovenia, pretože žalobcovi v súvislosti s dovolacím konaním žiadne trovy nevznikli.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 27. mája 2009

JUDr. Eva Sakálová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová